

Yei Theodora Ozaki

POVEȘTI JAPONEZE

**Traducere:
Gabriel Mălăescu**

**Editura MondoRo
București, 2016**

Cuprins

Stăpânul Sac de Orez / 7

Vrabia cu limba tăiată / 14

Povestea lui Urashima Taro, băiatul pescar / 24

Fermierul și bursucul / 37

Shinansha, sau Carul care Arată spre Miazăzi / 44

Aventurile lui Kintaro, băiatul de aur / 48

Povestea Prințesei Hase

O poveste din Japonia antică / 58

Povestea omului care nu voia să moară / 67

Tăietorul de bambus și copilul Lunii / 75

Stăpânul Sac de Orez

Demult, tare demult trăia în Japonia un luptător viteaz care era cunoscut tuturor drept *Tawara Toda*, sau Stăpânul Sac de Orez. Numele lui adevărat era Fujiwara Hidesato și aceasta este o poveste interesantă a felului în care el a ajuns să își schimbe numele.

Într-o zi, el a pornit în căutare de aventuri, pentru că avea firea unui luptător și nu putea suferi să stea degeaba. Așa că s-a încins cu cele două săbii, a luat arcul uriaș, mult mai înalt decât el, în mână și, punând tolba cu săgeți în spate, a plecat. Nu mersese prea departe când a ajuns la podul *Seta-no-Karashi*, aflat la un capăt al frumosului lac Biwa. Nici nu a pus bine piciorul pe pod, că a văzut stând întins în calea lui un șarpe-dragon uriaș. Trupul lui era atât de mare, încât părea trunchiul unui brad bătrân și ocupa întreaga lățime a podului. Una din uriașele sale gheare stătea pe un parapet al podului, în vreme ce coada îi atârna peste celălalt. Monstrul părea să doarmă, iar când respira, foc și fum îi ieșeau pe nări.

La început, Hidesato a fost cuprins de neliniște, văzând această reptilă îngrozitoare zăcând în calea lui, pentru că el trebuia ori să se întoarcă, ori să treacă peste trupul ei. El era un om curajos, însă, și, lăsând teama deoparte, a pășit înainte. Trop! Trop! a călcat peste trupul dragonului, apoi printre meandrele lui, și, fără să privească măcar o dată înapoi, și-a continuat drumul.

Făcuse doar câțiva pași, când a auzit pe cineva strigându-l din spate. Întorcându-se, a fost foarte mirat să vadă că monstrul dispăruse și că în locul lui era un om cu o înfățișare ciudată, care se plecase foarte respectuos până la

pământ. Părul roșu îi curgea pe umeri și era înconjurat de o coroană de forma capului de dragon, iar veșmintele verzi ca marea erau presărate cu cochilii.

Hidesato și-a dat seama imediat că nu era un muritor oarecare și s-a mirat tare de strania întâmplare. Unde plecase dragonul atât de repede? Sau se transformase în acest bărbat? Și ce însemna acest lucru? În vreme ce gândurile îi treceau prin minte, el ajunsese la bărbatul de pe pod și l-a întrebat:

— Dumneata m-ai strigat adineauri?

— Da, eu am fost, a răspuns omul. Am o rugămintă la dumneata. Crezi că mă poți ajuta?

— Dacă îmi stă în putere, o voi face, a răspuns Hidesato, dar mai întâi spune-mi cine ești.

— Sunt Regele Dragon al Lacului, iar casa mea este în apele de sub pod.

— Și ce anume vrei să îmi ceri? a spus Hidesato.

— Vreau să îl ucizi pe dușmanul meu de moarte, miriapodul, care trăiește pe muntele de acolo, și dragonul a arătat spre un pisc înalt de pe malul celălalt al lacului. Trăiesc de mulți ani în acest lac și am o familie numeroasă, cu copii și nepoți. De ceva vreme trăim în groază, pentru că un monstru miriapod ne-a găsit casa și noapte de noapte vine și ia câte un membru al familiei. Nu am nicio putere să îi salvez. Dacă va mai continua mult timp așa, nu doar îmi voi pierde toți copiii, dar voi ajunge și eu o victimă a monstrului. Sunt, de aceea, foarte nefericit și, aflat în mare pericol, am hotărât să cer ajutorul unei ființe omeneste. Cu acest gând am așteptat multe zile, luând forma îngrozitorului șarpe-dragon pe care l-ai văzut, sperând să vină un bărbat viteaz și puternic. Dar toți cei ce au ajuns aici, imediat ce m-au văzut, s-au speriat și au fugit cât i-au ținut picioarele. Ești primul om despre care am aflat că mă poate privi fără

teamă, așa că am știut imediat că ești foarte curajos. Te rog să ai milă de mine. Vrei să mă ajuți și să îl ucizi pe dușmanul meu, miriapodul?

Lui Hidesato i-a părut rău de Regele Dragon, ascultându-i povestea, și a făgăduit că va face tot ce poate ca să îl ajute. Luptătorul a întrebat unde trăia miriapodul, ca să poată ataca imediat acea creatură. Regele Dragon a răspuns că sălașul ei era pe muntele Mikami, dar, cum ea venea mereu la o anumită oră la palatul din lac, ar fi mai bine să aștepte până atunci. Așa că Hidesato a fost condus la palatul Regelui Dragon, sub pod. Lucru ciudat, pe când el își urma gazda în jos, apele se dădeau la o parte ca să îi lase să treacă, iar veșmintele lui nici măcar nu se umezeau pe când mergea prin șuvoi.

Niciodată nu văzuse Hidesato ceva atât de frumos precum palatul acesta construit din marmură albă sub lac. El auzise deseori de palatul Regelui Mării, de pe fundul mării, unde toți servitorii și supușii erau pești de apă sărată, dar în inima lacului Biwa se afla o clădire impunătoare. Carași de aur micuți, crapi roșii și păstrăvi de argint îi serveau pe Regele Dragon și pe oaspetele său.

Hidesato a fost uimit de ospățul dat în cinstea lui. Farfuriile erau frunze și flori de lotus cristalizate, iar bețele de mâncat erau din cel mai rar abanos. Imediat ce s-au așezat, ușile s-au dat la o parte și au ieșit zece carași aurii dansatori, iar în urma lor zece crapi roșii muzicanți, cu koto și samisen (instrumente muzicale). Astfel, orele parcă au zburat până la miezul nopții, iar muzica și dansul au risipit toate gândurile despre miriapod. Regele Dragon se pregătea să îi ofere luptătorului o nouă cupă de vin, când palatul s-a cutremurat brusc de un trop! trop! de parcă o armată numeroasă începuse să mășăluiască nu prea departe.

Hidesato și gazda lui s-au ridicat în picioare și au dat fuga la balcon, iar luptătorul a văzut pe muntele de pe malul celălalt două mingi de foc apropiindu-se tot mai mult. Regele Dragon stătea lungă luptător tremurând de frică.

— Miriapodul! Miriapodul! Mingiile alea două de foc sunt ochii lui. Vine după prada lui! Acum este vremea să îl omori.

Hidesato s-a uitat în locul spre care arăta gazda lui și, în lumina slabă a serii, în urma celor două mingii de foc a văzut trupul lung al unui miriapod enorm care șerpuia printre munți, iar lumina strălucea în cele o sută de picioare ale sale precum tot atâtea lămpi îndepărtate mișcându-se încet spre țarm.

Hidesato nu dădea nici cel mai mic semn de teamă. El a încercat să îl liniștească pe Regele Dragon.

— Nu te teme. Sigur îl voi ucide pe miriapod. Doar adu-mi arcul și săgețile.

Regele Dragon a făcut așa cum i se ceruse, iar luptătorul a văzut că avea doar trei săgeți rămase în tolbă. El a luat arcul și, potrivit o săgeată, a ochit și a tras.

Săgeata l-a lovit pe miriapod drept în moalele capului, dar în loc să pătrundă, ea a sărit cât colo și a căzut pe pământ.

Fără să se sperie cât de puțin, Hidesato a luat altă săgeată, a potrivit-o și a tras. Din nou săgeata a lovit ținta, moalele capului miriapodului, doar ca să sară din ea și să cadă. Miriapodul nu putea fi doborât cu arme! Când Regele Dragon a văzut că nici săgețile viteazului luptător nu aveau puterea de a ucide miriapodul, și-a pierdut curajul și a început să tremure de frică.

Luptătorul a văzut că acum îi rămăsese doar o săgeată în tolbă și că dacă și aceasta dădea greș, el nu ar fi putut ucide miriapodul. S-a uitat peste ape. Monstrul uriaș își înfășurase trupul înfricoșător de șapte ori în jurul muntelui și imediat ar

fi ajuns la lac. Mingile de foc ale ochilor străluceau tot mai aproape, iar sclipirea celor o sută de picioare ale sale începea să se reflecte în apele liniștite ale lacului.

Atunci luptătorul și-a amintit, dintr-odată, că auzise că scuipatul de om era mortal pentru miriapode. Dar acesta nu era un miriapod oarecare. Acesta era atât de monstruos, încât și să te gândești la o asemenea creatură te făcea să te cutremuri de groază. Hidesato a hotărât să își încerce norocul o ultimă dată. Așa că, luând ultima săgeată și băgând mai întâi vârful ei în gură, el a potrivit-o, a ținut cu grijă încă o dată și a tras.

De data aceasta săgeata a lovit din nou miriapodul chiar în moalele capului, dar în loc să sară ca mai înainte, a intrat în creierul creaturii. Apoi, cu un cutremurat convulsiv, trupul șerpuitor s-a oprit din marș, iar luminile de foc ale ochilor lui mari și ale celor o sută de picioare s-au stins într-o sclipire palidă precum apusul soarelui într-o zi mohorâtă, apoi au dispărut. Un întuneric nesfârșit a cuprins cerul, s-a auzit bubuitul tunetului și s-a văzut strălucirea fulgerului, iar vântul a început să suiere cu furie și se părea că lumea urma să se sfârșească. Regele Dragon, copiii și supușii săi, s-au ghemuit toți prin colțurile palatului, speriați de moarte, deoarece clădirea se zgâlțâia din temelii. În cele din urmă, noaptea înfricoșătoare s-a sfârșit. Ziua a apărut frumoasă și senină. Miriapodul dispăruse de pe munte.

Apoi Hidesato l-a chemat pe Regele Dragon să vină cu el pe balcon, pentru că miriapodul era mort și nu mai aveau de ce să se teamă.

Atunci toți locuitorii palatului au ieșit bucurându-se și Hidesato a arătat spre lac. Acolo se afla trupul miriapodului mort, plutind pe apă, care era roșie din cauza sângelui.